בנו ננותב במחקה בתבנו: 20-895-66 / ב"ר מנן

מבחן - מוער אי, סמסטר אי תשע"א (1102)

ור אסורים או יתפס בחצתם

ערינה מהיקף התשובה לא חיחשב בחלק ממנה. הקרישו מחשבה לתשובתכם, ענו בצורה בהירה, חיך טיעון ממוקר וממצה, ובבתב קריא.

משך חבחינה - שעתיים וחצי - לא חינהן הארכה; אין להכנים כל חומד לבחינה.

שימו לב לכך שלמקורות עצמם גלווים גם תרגומים. בהצלחהו

של החומר הנלמד תוך ציון הסוגיות המשפטיות שנדונו (20 נק' - עד שמוד אחד ז. מושגים: הגדירו נא את ארבעת המושגים דלהלן בתמציחיות, אך באופן המראה הבנה

¿e¿ u¿d: uumitu ta iui):

ולן ואינה לפי כבודו

- בנו מנומני
- עני המהפך בחררה

צריקים תשמור (שם, בתרגום).

• 440

וארחוח צדיקים השמר (בבא מציעא פג ע"א) ולית לן מידי אמר ליה זיל הב אגרייהו אמר ליה דינא הבי אמר ליה אין (משלי בי) עלך בדרך טובים: יהיב להו גלימיהו אמרו ליה עני אנן וטרחינן בולה יומא וכפינן אמרו לרב אמר ליה הב להו גלימייהו אמר ליה רינא הכי אמר ליה אין (משלי בי) "למען ב. [מקור] רבה בר בר חון תברו להי הנהו שקולאי חביתא דחמרא שקל לגלימייהו אתו

ואין לנו כלום. אמר לו: לך, תן להם שכרם. אמר לו: כך הדין? אמר לו: כן, יוארחות תלך בדיך טובים" (משלי ב, כ). אמרו לו: עניים אנחנו, וטרחנו כל היום ואנחנו רעבים ואמרו לרב. אמר לו: החור להם את מעיליהם. אמר לו: בך הדיו? אמר לו: בן, "למען [חרגום] רבה בר בר חון - שברו לו סבלים חבית של יין. נטל את המעילים שלהם. באו

• מדוע לא נקטה סוגייה החלמה הניל בהנמקה של ילפנים שורת הדין" תוקקה

- השוו בין הטקסט הג"ל לבין הסיפור בפי שהוא מופיע בתלמוד הירדשלמי מה למקורות אחרים - "למען חלך בדרך טובים, ואורחות צדיקים תשמור"?

השמור אול ואמר ליה ויהב ליה אגריה הדרן עלך השוכר את האומנין. ליה יייב גולתיה אמר ליה יהב לך אגרך אמר ליה לא אמר ליה זיל ואמור ליה וארונות צריקים דולתיה אתא גבי רבי יוסי בר חבינה אמר ליה איזיל אמור ליה למען תלך בדרך טובים אול ואמר [מלוג] נומרדיר חבית ממקום למקום בוי תני רבי נחמיה קדר מסר קדדוי לבר גש תברין אריב

המשותף ומה השונה בתיהם?

[הדגום] ליבוד רבי נחמיה: קרד מטר את קדרותיו לבן אדם (כנראה להובלה). האיש שבר אותם. הקרד תפט ממנו את מעילו. בא האיש לפני רבי יוטי בנו של רבי חנינה. אמר לו (הרב לאיש): לך אמוד לו (לקרד) – "למען תלך בדרך טובים". הלך ואמר לו הושיב לו את מעילו. שאל אותו (הרב לאיש): האם שילם לך את משכורתף; ענה לו: לא. אמר לו: לך אמוד לו – "וארחות צריקים השמוד". הלך ואמר לו ושילם לו את משכורתו.

- האם ומה ניתן ללמה מסוגיה זו, על מקורותיו הנייל, לגבי שאלת הכפייה על פי
- העקרון -לפנים משורה הדין-:

 שָכן דרצה להשתמש בדירה שלי בהעדרי. לא בא לי לתת לו. הוא טוען כנגדי שלפי ההלבה אני הייב לחת לו לפי העקרון של ייה נהנה תה לא חטר פטורי. האם אני
- מחורב לתת לוי פבי אינייל בילין

(on territe, ur wer untred ded nege nwaen to int)

להם כדין מצד זה הדין החלקי, ושלא כדין מצד הכוללים. וכמו שאמרו (יבמות צ. ע"ב)
יא שהזיין כך, אלא שהשעה צריכה לכך, כלומר לא שהדין הכולל הוא כך, אלא שוה
הפרטי לפי צורך שאלתו הוא כך (רבי יצחק עראמה, ספר עקידת יצחק, שער מג).

- מה הבעיה הקיימת בכל שיטת משפט, לפי הרב עראמה, וביצר ניתן לפתור אותה?
- מה הדוגמה מן המשפט העברי אשר נותן הרב עראמה כדי להמחיש את הבעיה ואת פתרונו, ומי מופקר על כך לפי דבריוז סעבר י
- הנו דוגמה גיספת מן המשפט העברי לבעיה כוו ולפתרון מסוג זה עליו מדבר הרב עראמה. נגאל"כ
- השוו בין רעיון זה של הרב עראמה לבין דבריו של הרמבים לגבי הציווי יועשית הישר והטובי להלן. במה שונים דבריהם?

רמבים, הלכות רעות א, ה

WENGT MITCH ETTER.

ומי שהוא מדקרק על עצמו ביותר ויתרחק מדעה בינונית מעט לצד זה או לצר זה נקרא חסיד, ביצר מי שיתרחק מגובה הלב ער הקצה האחרק ויהיה שפל הזה ביותר נקרא חסיד הו היא מרת חסידות, ואם נתרחק ער האמצע בלבר ויהיה עניו נקרא חבם חו היא מרת חבמה, ועל דרך זו שאר בל הרעית, וחסידים הראשונים היו מטין דעות שלהן מזרך האמצעית בנגד שתי הקצוות, יש דעה שמטין אותה בנגד הקצה האחרון ויש דעה שמטין אותה בנגד הקצה הראשון, וזהו לפנים משורה הרין, ומצורן אנו ללכת בדרכים האלו הבינונים והם הדרכים הטובים והישרים

(סד בקורות, ער שני עמורים לכל חלקי השאלה גם יחר).